

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1000/2016
18.11.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Лидије Ђукић, чланова већа, у предмету предлагача АА из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г бр. 275/16 од 21.03.2016. године, у седници већа од 18.11.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4 г бр. 275/16 од 21.03.2016. године, у ставу трећем изреке.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г бр. 275/16 од 21.03.2016. године, ставом првим изреке утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року пред Основним судом у Великој Плани у предмету П2 бр. 207/11. Ставом другим изреке предлагачу је досуђена новчана накнада због повреде права на суђење у разумном року у износу од 20.000,00 динара из буџетских средстава Републике Србије предвиђених за рад судова. Ставом трећим изреке одбијен је захтев предлагача за досуђивање новчане накнаде преко досуђеног износа до траженог износа од 5.000 евра.

Против наведеног решења, предлагач је изјавила жалбу из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао првостепено решење у побијаном делу, на основу члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), и члана 30. Закона о ванпарничном поступку и утврдио да жалба предлагача није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које се у жалбеном поступку пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења, тужилац је 22.03.2011. године поднео Основном суду у Великој Плани тужбу против тужене, овде предлагача, са захтевом да се малолетни син парничних странака повери на самостално вршење родитељског права мајци, да тужилац плаћа месечни износ на име издржавања детета и да се уреди начин одржавања личних односа тужиоца са сином. Предложио је да суд одреди привремену меру којом би се омогућило тужиоцу остваривање контакта са дететом. Тужена је поднеском од 08.08.2011. године предложила одређивање привремене мере којом би тужилац био обавезан на плаћање доприноса за издржавање детета. Привремена мера којом је уређен начин одржавања личних односа тужиоца са дететом донета је 13.04.2011. године. Решењем од 14.12.2011. године измењен је модел одржавања личних односа тужиоца са дететом одређен решењем о привременој мери. Решењем Вишег суда у Смедереву од 01.02.2012. године укинута је наведено првостепено решење од 14.12.2011. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. Решењем првостепеног суда од 08.11.2012. године одређен је начин одржавања личних односа детета са тужиоцем и одређена је привремена мера обавезивањем тужиоца да доприноси издржавању детета. Ово решење укинута је решењем Вишег суда у Смедереву од 18.02.2013. године. Дана 26.01.2015. године првостепени суд је донео решење којим је одбио предлог тужиоца за одређивање привремене мере уређивањем начина одржавања личних односа са дететом. Након тога, донето је решење којим је измењено решење о привременој мери од 17.04.2014. године и одређен начин успоставе родитељског односа између тужиоца и малолетног детета. Захтев за повреду права на суђење у разумном року поднет је 22.05.2015. године. С обзиром на наведено, првостепеним решењем је утврђено да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у овом поступку, и одређена јој је новчана накнада због повреде права у износу од 20.000,00 динара.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаном решењу правилно је примењено материјално право, члан 8а.– 8в. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08 ... 101/13), када је одбијен захтев предлагача за досуђивање новчане накнаде преко досуђеног износа до тражених 5.000 евра.

Правилан је закључак из првостепеног решења да је тужена, овде предлагач, допринела дугом трајању овог поступка, с обзиром да је након одређеног извођења доказа вештачењем од стране стручњака Завода за психофизиолошке поремећаје и говорну патологију у циљу утврђивања чињеница у односу на говорну ману детета дана 16.06.2014. године, вештачење започето 01.02.2016. године, између осталог и из разлога што је предлагач одлагала термине вештачења због сопствене болести и болести детета, за шта није достављала одговарајуће доказе, те да је више пута у току поступка подносила захтев за изузеће поступајућих судија, председника суда, и то непосредно пред почетак заказаних рочишта. Стога по оцени Врховног касационог суда предлагачу не припада накнада у већем износу од досуђене, па се жалбом неосновано истиче погрешна примена материјалног права. Такође, жалбом се неосновано указује да првостепеном суду није наложен рок до када је у обавези да поступак оконча, с обзиром да убрзање поступка није било предложено у захтеву за заштиту права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић